

*Друзі по перу -
Олександрі Бурбело*

Друзі по перу – Олександрі Бурбело

**Вінниця
2018**

УДК 821.161.2'06-1

ББК 84.4УКР6-5

Д 76

Ця книга видана завдяки фінансовій підтримці:
Засновника підприємства ТОВ «КОВІНЬКО-КОВБАСИ»
Ковінька Сергія Геннадійовича
Директора ТОВ «КОВІНЬКО-КОВБАСИ»
Яворської Людмили Миколаївни

Упорядник Бевз В. Я.

Д 76 **Друзі по перу – Олександрі Бурбело.;** упорядкув. В. Я. Бевз –
Вінниця: ФОП Рогальська І. О., 2018 – 84 с.

ISBN 978-617-7556-30-4

Книга «Друзі по перу – Олександрі Бурбело» – це збірка віршів українських поетів про навечно п'ятнадцятилітню письменницю і поетесу, члена Національної спілки письменників України Олександру Бурбело. В неї включено понад сорок віршів дев'ятнадцяти поетів, яких зворушила творчість Олександри, її непересічний талант.

Видання розраховане на широке коло читачів.

УДК 821.161.2'06-1

ББК 84.4УКР6-5

ISBN 978-617-7556-30-4

© Бевз В. Я., упорядник, 2018

**Біографія
Олександри Бурбело,
члена Національної спілки письменників України**

Олександра Бурбело – юна українська письменниця-вінничанка, дзвінкоголоса «струна на арфі України», що своїми рясними поетичними рядками і дивовижею ексклюзивної прози запала в серця читачів як «золота росинка» – сльоза любові до рідного краю, його людей, природи, усього безміру планетарного життя. Її щире талановите слово пробилося у світ спочатку ніжним «Первоцвітом» – першою збіркою казок, легенд, загадок і ще дитячих віршів, уже тоді позначених непересічним талантом. Її привітав схвальним відгуком метр дитячої літератури, незабутній Всеволод Нестайко, особливо зачарований казками юної авторки (його відгук у другому виданні «Первоцвіту», зміненому та доповненому).

Кожен з нас пам'ятає світ свого дитинства з яскравими смарагдами трав, велетнями-деревами, птахами жарптицями. Звісно ж, обдарована дівчинка сприймала навколишність особливо гостро. Це й привабило читачів до її свіжого, юного слова, в якому вона зростала і різнобічно, і понадхмарно, ніби компенсуючи творчістю, уявою, фантазією те, чого їй не вистачало в житті, намагаючись обійти своїм казковим фентезі і поетичним злетом підступи захворювання, здолати його високою духовністю. Її працездатність не знала меж, ніби відкривалися якісь особливі резерви можливостей, і духовне переважало над фізичним. Гарна вродою, ясна усмішкою, горда і незалежна в побуті, добра і співчутлива, весела і товариська, серйозна і цілеспрямована Олександра, як зоря, засяла на небосхилі української літератури. Прихильна до всіх націй, зацікавлена кожною особистістю, вона і своєю поведінкою, і творчістю вабила до себе і дітей, і дорослих. До останніх любила звертатися теж на ім'я, як

до рівних. А її творчість набирала все більшої ваговитості, краси і мудрості. Не любила радитись ні з ким, завжди покладалась на себе, ніби їй було відкрито щось невідоме для інших і вона спішила повідати про це у своїх творах.

Народилася Олександра Бурбело у Вінниці в 1998 році, вірніше цей рік почався з її народження – 1 січня. Мати Саші – Світлана Володимирівна Бевз – кандидат технічних наук, доцент кафедри електричних станцій і систем Вінницького національного технічного університету, заступник директора Інституту магістратури, аспірантури та докторантури. Батько – Сергій Михайлович Бурбело – кандидат технічних наук, програміст.

Навчалася Саша в школі № 26 м. Вінниці з 2005 року. Вчилася легко, із захопленням, була відмінницею. Серед улюблених предметів виділяла математику, цікавилася розв'язуванням логічних математичних задач, була неодноразовою переможницею Всеукраїнських математичних конкурсів.

Особливо захоплювалася природознавством та біологією, багато знала про розвиток рослин, мала власну дослідну ділянку, де вирощувала екзотичні, незвичні для України рослини. Ґрунтовно вивчала географію та історію, активно використовуючи набуті знання в своїй літературній творчості. Любила астрономію, мала дома власний телескоп, спостерігала за зорями.

Олександра була багаторазовою переможницею Всеукраїнських конкурсів з математики («Кенгуру» та «Золотий ключик»), з фізики («Левеня»), з біології та хімії («Колосок»). Свої твори друкувала в республіканських профільних журналах «Хімія для допитливих», «Географія для допитливих», «Біологія для допитливих» та у Всеукраїнських журналах «Юний натураліст» і «Колосок».

З дитинства була активним дописувачем республіканської газети «Казковий вечір». Ціла полиця в кімнаті Саші заповнена призами від газети за її твори.

Неодноразово друкувалася в республіканській газеті «Сільські вісті», в регіональній газеті «Подільська Зоря», в газеті публічного акціонерного товариства «Вінницяобленерго» «Імпульс», у «Вінницькій газеті» та її додатку «Максимус», у газеті Вінницького обласного управління лісового та мисливського господарства «Лісове господарство Вінниччини».

Улюбленим журналом для Олександри став Всеукраїнський журнал «Барвінок», який неодноразово нагороджував її Дипломом активного дописувача та читача і який познайомив дівчинку з класиком української літератури Всеволодом Нестайком. Відомий письменник надсилав Саші свої книги, зав'язалося листування. Саме йому на рецензію надіслала Олександра свою першу книжку «Первоцвіт», яка вийшла в світ у 2011 році. Книга так сподобалася Всеволоду Зіновійовичу, що він написав передмову, яку помістили в друге видання «Первоцвіту» (2012 р.). Коли Всеволода Нестайка не стало, канал «1+1» у своєму інформаційному ролику показав робочий стіл письменника, на якому серед авторських записів лежали листи Олександри як свідчення тісного духовного зв'язку між класиком української літератури і юною талановитою письменницею Олександрою Бурбело, яка завжди цінувала те листування, називала Всеволода Зіновійовича своїм учителем.

Серед її друзів по перу були й інші відомі сучасні письменники та поети. Член спілки письменників Росії Віктор Жорник захоплювався літературним хистом Олександри, вів з нею активне листування, рецензував її твори, написані російською мовою, придумав їй літературний псевдонім Олександра Таманська. Саша активно листувалася з членом Національної спілки письменників України Ладодою Федоровською, яка була

зачарована юним поетичним словом, друкувала її вірші в літературному журналі «Русское просвещение». Член Національної спілки журналістів України, поетеса Тамара Артем'єва присвятила Олександрі кілька віршів.

Читати Саша любила з дитинства і читала надзвичайно багато, відкриваючи для себе захоплюючий світ літератури. Передплатна скарбничка охоплювала до двадцяти періодичних видань, газет і журналів. Її читацький щоденник був згрупований за політичною картою світу – вона знала творчість письменників мало не усіх країн, робила виписки, цитувала напам'ять.

Творчість була її життям.

– Почекайте, я працюю, в мене натхнення!

І невидима завіса опускалася між нею й оточенням.

Бібліографія власної творчості зростала: у 2012 році вийшла збірка російськомовних творів юної письменниці «Белые паруса» як данина нащадкам українського козацтва Кубані; у 2013 році – ще дві збірки творів Олександри Бурбело «Зимова Україна» та «Я лиш струна на арфі України»; у 2014 році – п'ята, уже посмертна, збірка письменниці «Золота росинка».

У пам'ять про Олександру вийшла в світ наступна книга «Перемога під Синіми Водами» (Вінниця, 2015), в яку увійшла однойменна поема про славетну перемогу, низка сонетів, раніше опублікованих в альманахах, та ряд незавершених прозових творів. Знаходячись у київських лікарнях, Сашенька говорила про свої творчі плани: в першу чергу завершити роман «Тутанхамон – фараон XVIII династії», який опубліковано в цій книзі, а також незавершені повісті – детективну «Секрет постаті» та фантастичну «Орбіта Місяця».

У книзі «Гармония» (Вінниця, 2016) побачили світ поезії російською мовою та цілий цикл текстів пісень,

які Олександра надсилала на міжнародні конкурси пісенної поезії в Криму «Зов Нимфея». В розділі книги «Епістолярій» подане листування Саші з членом Спілки письменників Росії Жорником Віктором Михайловичем та членом Національної спілки письменників України Федоровською Ладодою Костянтинівною. В розділі «Форум» поданий цікавий діалог Інтернет-конкурсу «Волшебное пёрышко» (Єкатеринбург) учасників конкурсу, читачів та членів журі.

У Вінниці в 2016 році вийшла з друку наступна книга «Рідній Україні» (Вибране. Поезія), а в 2017 році видано збірник пісень «Свої пісні дарую всім на радість...» з нотами, текстами пісень та диском (у збірник увійшли пісні на слова Олександрри Бурбело, музику до яких написали відомі композитори Ігор Шуберт та Сергій Брайлян).

Олександра Бурбело була переможницею багатьох Всеукраїнських та Міжнародних літературних і краєзнавчих конкурсів, друкувалася в літературних альманахах:

- у 2008 році посіла I місце в конкурсі «Подорож країнами Європи» (Вінниця);
- у 2009 році стала переможцем міського конкурсу розробок краєзнавчих маршрутів «стежинами Подільського краю» у номінації «Культурно-освітні маршрути» (Вінниця);
- у 2009 році посіла I місце на Всеукраїнському літературному конкурсі журналу «Крилаті» «Я і Україна через 20 років» з твором «Україна на відстані серця і безмежного Всесвіту» (Київ);
- у 2010 році посіла III місце в обласному турі Всеукраїнської історико-географічної експедиції учнівської та студентської молоді «Історія міст і сіл України» (Вінниця);
- у 2010 році нагороджена Дипломом поетичного конкурсу «Малахітовий носоріг» (Вінниця);

- у 2011 році стала лауреатом національного літературного конкурсу «Я козацького роду» в «Авторська поезія героїчної тематики» (Київ);
- стала лауреатом Другого Міжнародного літературного Інтернет-конкурсу «Волшебное пёрышко-2011», друкувалася в альманасі конкурсу;
- у 2012 році на Міжнародному поетичному Інтернет-конкурсі імені М.С. Гумільова (Санкт-Петербург) отримала диплом лауреата Першого ступеня;
- у 2012 році стала дипломантом Всеукраїнського конкурсу молодіжної поезії пам'яті Леоніда Кисельова «Начальная пора» в номінації «Гости из будущего» (Київ, «Каштановый дом»);
- відзначена в номінації «Поезія» Грамотою Національного університету «Острозька Академія» в літературному конкурсі «Витоки» (Острог, 2012 р.);
- у 2012 році посіла III місце в поетичному конкурсі «Віршована мелодія» Молодіжного мистецького фестивалю імені Івана Коваленка (Боярка);
- стала лауреатом Всеукраїнського та переможницею регіонального рівнів Всеукраїнського конкурсу дитячої творчості «Податки очима дітей-2012» за напрямом – літературні твори (Київ, Вінниця);
- стала Лауреатом Першого ступеня Третього Міжнародного літературного Інтернет-конкурсу «Волшебное пёрышко-2012», друкувалася в альманасі конкурсу;
- друкувалася в альманахах «Скіфія-2012-Літо», «Скіфія-2012-Осінь», «Скіфія-2012-Зима» (Канів);
- у 2012 році друкувалася в альманасі «Песни серебряного моря», випуск I (Сімферополь);
- друкувалася в літературно-художніх альманахах «Ліра», №3, №4, №5 (Хмельницький, 2012 р.);

- друкувалася в альманасі «Усі ми родом з дитинства «Добра казка» за підтримки літературної творчої спілки «Елітер», 2012 р. (вірш «Брат» та вірш «Країна дитинства», присвячений Всеволодові Нестайку);
- друкувалася у Всеукраїнському художньо-публіцистичному «Шкільному журналі» №9-10, вересень-жовтень 2012 р.;
- друкувалася в республіканському журналі «Юний натураліст» №5, №7, №11, 2012 р.;
- друкувалася в літературно-художньому альманасі «Ліра», №6 (Хмельницький, 2013 р.);
- друкувалася в літературно-художньому журналі «Пять стихий» № 1/2 (7/8), 2013 р. (Горлівка Донецької області);
- у 2013 році поезії Олександри на екологічну тему відзначені серед кращих у Міжнародному конкурсі (Білорусія, Німеччина, Чорногорія, США, Казахстан, Україна, Австралія) «Живое Слово – Живой Природе», її поезії надруковані в літературно-художньому журналі «Метаморфозы» (Мінськ);
- у 2013 році посіла I місце за кращий твір на тему «Людина та ліс» в обласному турі Всеукраїнського конкурсу (Вінниця);
- Дипломом Лауреата нагороджена в Міжнародному літературному конкурсі школярів «День Єнота – 2013»;
- у 2013 році нагороджена грамотою Департаменту освіти Вінницької міської ради за зайняте I місце в міському конкурсі поетів-початківців «Зелене гроно»;
- спеціальну відзнаку «Козацька балачка рекомендує» отримала на Всеукраїнському літературному конкурсі за поему «Перемога під Синіми Водами» (Київ, 2013р.);
- у 2013 році в художньому та поетичному конкурсі «Край п'яти січей» (Нікополь) за вірш «Іван Сірко і

Нікопольщина» одержала найвище визнання – Гран-прі від журі;

- у 2013 році пісенні тексти як кращі (Диплом Фіналіста та Диплом Лауреата за II місце в номінації «Молодёжная песня» П'ятого Міжнародного конкурсу пісенної поезії «Зов Нимфея») поміщені в літературному альманасі «Зов Нимфея» (Сімферополь).

У свої майже 16 років Олександра Бурбело відбулася як письменниця, до чого вона завжди прагнула. Її літературний доробок є внеском у сучасну українську літературу. Її твори – і поетичні, і прозові – не залишають байдужим читача, надихають на добрі вчинки, заворожують красою, нагадують про те, що має бути незабутнім.

5 вересня 2013 року перестало битися серце юної письменниці. Українська література втратила талановитого автора, поета і прозаїка. Але Олександра вічно житиме у своїх творах, у серцях вдячних читачів.

До земного пристанища талановитої письменниці у селі Зарванці під Вінницею приходять поклонитися не тільки люди, прилітають і птахи небесні. Сокілоохоронець концентричними колами облітає стелу, лісова пташечка вивела пташенят у квітах на могилі юної письменниці, певно, відчуючи потік доброї енергії.

Пророчими стали слова вінницької поетеси, журналістки Тамари Артем'євої, присвячені Олександрі Бурбело:

Ти будеш жити, наче птах крилатий,
В твоїх книжках, що нам талант відкрив.
Не в тому справа, мало чи багато,
А в тому суть, як ти життя прожив.

Юнку-письменницю у 2015 році посмертно прийняли до Національної спілки письменників України.

Твори Олександри Бурбело з двох її збірок «Я лиш струна на арфі України» та «Золота росинка» досліджувала у своїй науковій роботі член Вінницького територіального відділення МАН України Вікторія Альохіна, учениця 10 класу гуманітарної гімназії №1 ім.М. І. Пирогова Вінницької міської ради під науковим керівництвом кандидата філологічних наук, доцента Вінницького державного педагогічного університету Дерезюк Євгенії Миколаївни. Вікторія Альохіна захищала свою роботу «Я лиш струна на арфі України» (Поезія юної письменниці Вінниччини Олександри Бурбело)» на III етапі Всеукраїнського конкурсу науково-дослідницьких робіт учнів-членів МАН України у м. Києві (відділення – літературознавства, фольклористики та мистецтвознавства; секція – українська література), де посіла призове 3 місце.

Батьки Олександри відстоювали добровільно незалежність нашої країни в АТО, учасники бойових дій, ветерани батальйону «Айдар», нині волонтери.

У книзі «Воїнам світла» серед сотні авторів фронтових поезій поміщено два вірші Олександри Бурбело «Легенда про мак» та «Скіфська пектораль». Цю книгу не зустрінеш на полицях магазинів. Її виготовляють волонтери і передають бійцям у зону АТО. Поезія поетичної сотні підтримує наших бійців на передовій. Так поети, серед яких і Олександр, вносять свій внесок у захист України.

У серпні 2015 року вийшов у світ спеціальний випуск журналу «Вінницький край» («Наша війна – священна!»). В рубриці «Пером редактора» Вадим Вітковський у статті «Недоспівана пісня Олександри» зазначає, що Саша була прийнята в члени НСПУ: «Ініціативу журналу «Вінницький край», а О. Бурбело була його автором, підтримали Вінницька обласна письменницька організація і приймальна комісія Національної спілки письменників України. Це потрібно не Саші Бурбело, а нам, живим, і як приклад – молодим

поетам і прозаїкам України». Можна доповнити – приклад молоді України в любові до рідного краю, до рідної Вітчизни.

У кінці 2015 року вийшла в світ книга «Митці слова Вінниччини» – це довідково-хрестоматійне видання до 45-річчя обласної організації Національної спілки письменників України. Серед 52 письменників Вінниччини є і наймолодша серед них Олександра Бурбело.

Вперше в історії Спілки письменників України до її лав прийнято школярку неповних шістнадцяти років та ще й помертно. Ця подія засвідчила талант юної поетеси, прозаїка, що, як пуп'янок, лише починав розкриватися пишною квіткою.

У книзі «Митці слова Вінниччини» надруковано коротку біографію Олександри Бурбело та її вірші: «Сліди Тараса», «Земля прекрасна», «Барви зимового міста», «Зимова Україна» і «Молитва за Україну».

Хотілося б виділити останні рядки з вірша «Молитва за Україну»:

І я свою молитву долучаю
За Україну, що в світах одна,
Така квітуча й пишна, наче з раю,
Для нас усіх дарована вона!

Ця строфа викарбувана і на меморіальній дошці, встановленій на житловому будинку в місті Вінниці по вулиці Воїнів-Інтернаціоналістів, буд. 9-А, де Сашенька проживала. Урочисте відкриття меморіальної дошки відбулося 5 травня 2016 року. Дошку розробив і виготовив відомий український скульптор Анатолій Павлович Бурдейний.

3 березня 2016 року по обласному радіо звучала молодіжна програма «А ми такі» до Всесвітнього дня письменника (ведуча – член Національної спілки письменників України Валентина Гальянова). Радіопрограма була присвячена пам'яті Олександри Бурбело. В ній звучали виступи письменниць Тамари

Артем'євої та Галини Рибачук-Прач, слухачки Малої академії наук України Вікторії Альохіної, яка провела науково-дослідницьку роботу по літературній творчості Олександри, звучав живий голос Саші Бурбело (поетеса читала уривок з власного вірша «Іван Сірко і Нікопольщина», написаного до міського художнього та поетичного конкурсу «Край п'яти Січей», де Саша отримала Диплом переможця і Гран-прі), декламували вірші Олександри студенти Вінницького національного технічного університету Юлія Олійник, Дар'я Лудан, Ігор Кобися, Галина Богачук, Анна Волошина, Іван Воробйов, Вадим Цикра, Олександр Поліщук, Ярослав Драченко, Дарія Романцева.

18 березня 2016 року в рідній Сашиній школі № 26 м. Вінниці відбувся вечір пам'яті, присвячений юній письменниці. Біля класу української мови і літератури було встановлено стенд про творчість Олександри. На вечорі вірші юної поетеси читали Сашині однокласники та учні школи. Звучали пісні на слова Олександри Бурбело у виконанні співака і композитора, волонтера Сергія Брайляна.

23 березня 2016 року в обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Тімірязєва за ініціативи Вінницької обласної організації спілки письменників України та за сприяння Асоціації бібліотек Вінниччини і Клубу творчої інтелігенції «Інтермеццо» було проведено презентацію двох книг Олександри Бурбело «Перемога під Синіми Водами» та «Гармония» під гаслом «Гармонія вічності». Учні середньої школи № 26 і студенти Вінницького національного технічного університету читали вірші Олександри. Тетяна Скомаровська та Сергій Брайлян виконали пісні на слова Олександри. Своїми думками про творчість Саші ділилися поети і письменники Тамара Артем'єва та Галина Рибачук-Прач.

2 червня 2016 року в культурно-мистецькому та просвітницькому центрі Вінницького національного

технічного університету відкрилася постійно діюча пам'ятна експозиція юної письменниці, члена Національної спілки письменників України Олександри Бурбело.

З ініціативи працівників Якушинецького сільського будинку культури Вінницького району 9 вересня 2016 року в селі Якушинці було проведено вечір пам'яті юної письменниці Олександри Бурбело. Зі сцени декламували вірші про Україну, про любов до рідного краю. Відомий український композитор Ігор Шуберт поклав на музику більше десяти віршів Олександри. Шість з них прозвучали у виконанні дуету «Розмай» у складі Ігоря Шуберта та Галини Кузьменко, квартету «Гармонія» у складі Ігоря Шуберта, Галини Кузьменко, Наталії Качан та Жанни Карпенко, народного вокального ансамблю «Подільський колорит» Якушинецького СБК, квартету «Дзвін» Подільського народного університету смт Літин та жіночого вокального ансамблю «Вербиченька» Зарванецького будинку культури. Поети Володимир Гальчак та Микола Колеснік прочитали свої вірші, присвячені Олександрі Бурбело. На вечорі виступили письменники Вадим Вітковський та Галина Рибачук-Прач.

23 листопада 2016 року в Сашиній рідній школі №26 м. Вінниці було відкрито меморіальну дошку вічно юній письменниці. Саша дуже любила читати. Меморіальна дошка виготовлена у вигляді розгорнутої книги, символізує любов дітей до книг, до навчання.

Вадим Вітковський, письменник, головний редактор літературно-мистецького журналу «Вінницький край», при відкритті меморіальної дошки повідомив, що з 2017 року започатковано літературну премію «Струна на арфі України» імені Олександри Бурбело. Це одна з найвищих відзнак

серед літераторів. Літературний конкурс проводиться у двох номінаціях – поезії і прози. Переможці нагороджуються медалями, дипломами I, II та III ступенів і грошовими преміями. Твори на конкурс слід надсилати до редакції журналу «Вінницький край».

Проводились вечори пам'яті Олександри Бурбело у Вінницькому національному технічному університеті, Вінницькому державному педагогічному університеті, Вінницькій школі №26, на яких студенти та учні читали вірші Саші, артисти виконували пісні на слова Олександри Бурбело, музику для яких написали композитори Ігор Шуберт та Сергій Браїлян.

У дні української мови на вечорі пам'яті Олександри в Сутиській школі Тиврівського району прозвучав і вірш, присвячений пам'яті Олександри Бурбело, "Розкрилля лебідки" Лілії Горлей, випускниці цієї школи. Вірш прочитав Денис Чорний, студент Вінницького національного технічного університету, також випускник Сутиської школи.

У кінці 2016 року в Інтернеті на *YouTube* за адресою <https://www.youtube.com/channel/UCwAIUQcEt1LI7OINzh7BIqw> був створений «Канал Олександри Бурбело», який має шість розділів:

- 1 – телесюжети про Олександрю Бурбело;
- 2 – вірші Олександри Бурбело;
- 3 – пісні на слова Олександри Бурбело;
- 4 – спогади про Олександрю Бурбело;
- 5 – радіопрограми;
- 6 – вечори пам'яті та презентації творчості.

Зараз на каналі виставлено більше чотирьохсот тридцяти відеороликів, список яких постійно розширюється. Також в Інтернеті на сайті творчості Олександри Бурбело за адресою <http://pwr.inf.ua/boss/> у розділі «Фотокниги» можна ознайомитися з книгами Олександри: «Первоцвіт» – перше і друге видання, «Белые паруса», «Зимова Україна», «Я лиш струна на арфі України», «Золота росинка», «Перемога під Синіми

Водами», «Гармония», «Рідній Україні» (Вибране. Поезія) та збірником «Свої пісні дарую всім на радість...».

21 січня 2017 року по Вінницькому державному телебаченню в програмі «Дивоцвіти» був презентований для перегляду фільм «Струна на арфі України» про творчість юної письменниці Олександри Бурбело, автор стрічки – Ганна Секрет, Заслужений журналіст України. Розпочинається фільм словами журналістки Вінницького державного телебачення Наталії Шевчук:

«Витонченою і водночас потужною струною на багатоголосій арфі України озвалася в своїй творчості юна вінничанка Олександра Бурбело. Передчасно обірвалася ця струна. Ще багато геніального не встигла створити талановита дівчина. Її покликав інший світ. Відчуваючи цю неминучість, вона особливо цінувала кожную хвилину життя, по-своєму пізнавала його красу, щоб донести до нас у своїй творчості.

За п'ятнадцять років, які подарувала їй доля, Олександра Бурбело написала 9 книг, 5 з яких були видані вже посмертно. Недописаними лишилися ще повість і детектив та історичний роман «Тутанхамон – фараон XVIII династії».

Перші твори Олександри Бурбело друкувалися в газеті «Казковий вечір», згодом у журналі «Барвінок», де Саша познайомилася із класиком дитячої літератури Всеволодом Нестайком. Саме він благословив дівчинку на літературну творчість.

Саша багато писала про природу, про любов до навколишнього світу, до рідного краю, до Батьківщини. Друкувалася в Україні, Білорусії, Росії та Казахстані. Її вабили і фантастика, і поезія, оповідання і детективи...»

Цей фільм також виставлений на *YouTube* на каналі Олександри Бурбело за адресою

<https://www.youtube.com/channel/UCwAIUQcEt1LI7OINzh7BIqw> в розділі телесюжетів під №10.

27 січня 2017 року був проведений вечір пам'яті Олександри Бурбело для учнів Літинського району. В лютому та березні 2017 року проводилися презентації творчості юної письменниці у Вінницькій школі №11 та Вінницькій обласній дитячій бібліотеці ім. І. Я. Франка, де звучали пісні композиторів Ігоря Шуберта та Сергія Браїляна, написані на слова Олександри, та вірші у виконанні студентів Вінницького національного технічного університету й учнів СШ №11 і фізико-математичної гімназії №17 м. Вінниці.

У лютому 2017 року Валентина Антонєць з села Животівка Оратівського району провела урок української літератури за темою: «Образ рідного краю у творчості Олександри Бурбело». Цей урок яскраво висвітлено в обласній педагогічній газеті «Освіта Вінниччини» від 24 лютого 2017 року.

Валентина Семеняк-Штангей – українська літераторка, журналістка, фотохудожник, член Національних спілок журналістів і письменників зазначає:

«Про геніальну українську дівчинку, світлої пам'яті Олександру Бурбело, я дізналася від її дідуся Володимира Бєвза, який презентував творчість онуки у тернопільській ЗОШ №20.

Ця дівчинка надзвичайно рано, на відміну від своїх ровесників і як на свої роки, відкрила для себе таємницю Слова. Хоча, уважно ознайомившись із її творчим доробком, для себе розумію, що вона народилась у слові і із словом у серці та на вустах, оповита його поетичним незбагненим серпанком. Вслухайтесь у її Слово: «Ключем поезії я відчиняю ранок», «В потоках часу в'яне ковила», «Криваві сльози гронами висять», «За кимсь калина в тиші плаче гірко», «Проклюнувся ранок, мов курча з яєчка», «Астральним сяйвом виткані стежини» – це тільки невеличка дешиця з написаного. А

написано чимало... Це не лише поезія, а й казки, легенди, оповідання. Творчість цієї дитини пронизана енергією Світла, Любові і Добра. А ще – патріотизму. За своє коротке життя Олександра встигла взяти участь у багатьох літературних Всеукраїнських та Міжнародних конкурсах і там перемогти».

Особливо запам'яталися презентація творчості Олександри Бурбело в адміністрації та раді Вінницького району, в Мізаківсько-Хутірській та Стрижавській школах Вінницького району. Студентів літературного гуртка Вінницького національного технічного університету (керівник гуртка Неля Ніколенко) та артистів Якушинецького будинку культури тепло приймали глядачі – учні та вчителі.

При проведенні вечора творчості Олександри у Вінницькому будинку вчителя 16 травня 2017 року вчителька української мови і літератури Наталія Запорожець (Ярмійчук) з Бершадського району під час презентації написала вірш «Присвячено Олександрі Бурбело», який там же і зачитала.

5 червня 2017 року по українському радіо звучала передача «Олександра Бурбело. Вірші», яку слухали по всій Україні.

22 липня 2017 року теж по українському радіо на каналі «Культура» в розділі «Поетична мозаїка» звучали вірші Олександри, які читала Наталія Коломієць.

Департамент освіти і науки облдержадміністрації листом №01-22-02/1830 від 03.05.2017 рекомендує запровадити вивчення на уроках рідного краю (предмет «Українська література») творів Олександри Бурбело.

Комунальний вищий навчальний заклад «Вінницька академія неперервної освіти» листом №01/19-411 від 31.05.2017 надіслав «Методичні рекомендації щодо проведення уроків літератури

рідного краю» та зразок уроку за творчістю О. Бурбело.

Міністерство освіти і науки України Наказом №804 від 07.06.2017 затвердило програму для загальноосвітніх навчальних закладів з української літератури 5-9 класів, в якій передбачено вивчення творів юної поетеси.

У списку додаткової літератури для читання 5 класу є книги Олександри Бурбело «Первоцвіт: казки, легенди, вірші, смішинки та загадки» і «Золота росинка: поезії, казки», а для 6 класу – «Я лиш струна на арфі України».

Комісією з української літератури Науково-методичної ради з питань освіти Міністерства освіти і науки України розглянуто матеріали науково-методичної експертизи книг Олександри Бурбело «Первоцвіт», «Зимова Україна», «Я лиш струна на арфі України», «Золота росинка», «Перемога під Синіми Водами», «Рідній Україні» з висновком «Схвалити для використання у загальноосвітніх навчальних закладах» (протокол №3 від 26 червня 2017 року). Це буде враховано при виданні нових навчальних посібників з української літератури.

З 26 жовтня по 26 листопада 2017 року у Вінницькому обласному краєзнавчому музеї презентувалася виставка «Це щастя – бути у своїм народі», присвячена творчості Олександри.

20 листопада 2017 року в концертній залі Вінницької обласної філармонії «Плеяда» відбулася урочиста церемонія нагородження переможців Першого літературного конкурсу ім. О. Бурбело. Учасникам були вручені дипломи і грошові премії, а переможцям – пам'ятні медалі «Лауреат премії «Струна на арфі України» імені Олександри Бурбело. Продовжилося свято при переповненому залі філармонії концертом, на якому звучали вірші Саші і пісні на її слова у виконанні учнів, студентів та співаків і композиторів.

Якушинецька об'єднана територіальна громада, на землях якої похована Саша, з метою вшанування пам'яті юної письменниці, поетеси, члена НСПУ Олександри

Бурбело 12 грудня 2017 року встановила меморіальну дошку на Якушинецькому будинку культури.

У травні 2018 року Міжнародний проект-конкурс «Тарас Шевченко єднає народи» за майстерне втілення шевченківського духу у власній творчості і пропаганді ідей Великого Кобзаря нагородив Олександру Бурбело Гран-прі та відповідною медаллю конкурсу.

У червні 2018 року Піщанський краєзнавчий музей презентував виставку «Я лиш струна на арфі України», присвячену творчості Саші.

Продовжуються вечори пам'яті та презентації творчості Саші на Вінниччині, в Києві, в Київській, Кіровоградській та Дніпропетровській областях.

Пророча сила слова Олександри Бурбело вражає: мак, оспіваний юною письменницею як символ перемоги ще в мирний час, сьогодні стає символом перемоги над ворогом (вірш «Легенда про мак» О. Бурбело). Чітка громадянська позиція дівчини яскраво проявилася в її особистому короткому житті і в її художніх творах. Тож віримо в пророчі рядки поезії Олександри Бурбело:

І втілилася в дійсність світла мрія,

І Україна вільна розцвіла!

(О. Бурбело «Іван Сірко і Нікопольщина»)

Тамара Олексіївна Бевз, бабуся Сашеньки

Володимир Якович Бевз, дідусь Сашеньки

Іван Драч

м. Київ

поет, член НСПУ, Народний

депутат 3-х скликань,

Герой України

Вірші Сашуні

Олександра Сергіївна пишуть вірші.
Сашуніні вірші мені до душі.

І Пушкін колись у ліцеї писав,
Й хвалити Державіна зобов'язав.

В Теліжинцях я тут Державіна корчу,
Одводжу од віршів Сашуніних порчу.

А вірші гарнюні, хоч дуже манюні,
Якраз для татуні, якраз для мамуні.

Найбільше ж бабуні вони до душі!
Тож спробуй, невмійко, таке напиши.

А вже кошенята – ті віршики вчать,
Словами не вміють, а тільки нявчать.

Й лелеки вчать вірші і дуже клеочуть,
Як Пушкін, в ліцеї учитися хочуть.

Ті вірші Сашуніні житимуть вічно,
Як тільки напишуться каліграфічно...

Тамара Артем'єва

м. Вінниця

письменниця, поетеса

Українська Лада

Як жаль, що тебе немає,
Вже осінь сліди замітає.
Ти десь там, у інших світах,
Літаєш, як білий птах.

Можливо, ти зіронька ясна,
Яка навіки не згасне.
Чи то ти срібляста сніжинка,
Чи може на квітці росинка?

Ти – поруч і так далеко,
Заплакав у хмарах лелека.
Здається – твій голос лине:
«Привіт, рідна Україно!»

Ти дуже її любила,
Для неї жила і творила.
Рядки дарувала співочі,
У сині безсонні ночі.

Так рано ввірвались вервечки,
Спинилось гаряче сердечко,
Уквітчана терном дорога –
Пішла ти служити Богу.

Книжки, наче золота злитки,
Без тебе вони, як сирітки.
Я їх, як дітей, пригортаю
І знову читаю й читаю.

Яка недитяча в них суть!
Від смутку в очах каламуть,
Що смерть мрії всі обірвала,
Тебе в світі цьому не стало.

Живі лиш легенди, балади,
Моя українська Лада,
Їх з вуст вже нікому не стерти,
Хто слід свій лишив –
той безсмертний.

Вересень 2014 р.

Слово поетеси

Господь послав її не випадково,
Вона прийшла, як зіронька, в цей світ.
Осяяла, як промінь веселковий,
Лишила на землі помітний слід.

Вона зросла розумна і завзята.
Серед дітей була, як Божий дар.
Талантами і вродою багата,
Лише Господь здоров'я їй не дав.

Струнка, красива, наче рання вишня,
Вже юнаки всміхалися їй вслід.
Чому так сумно і трагічно вийшло,
Що рано залишила білий світ?

Ця дівчинка завжди кудись спішила,
Немовби зазирнула в майбуття,
Що доля мало весен їй лишила,
Коротка була лінія життя.

Як жаль, що медицина в нас безсила,
Не вміє цю хворобу лікувать.
Вона багато душ уже убила,
І Саша не змогла її здолать.

Роки боролась дівчина хоробра,
Їй мужності ні в кого не займає.
Все вірила, що ця лиха хвороба
Від неї стане з часом відступать.

А смерть усе частіше наступала.
Її холодний погляд спопеляв.

Так рано цвіт духмяний обірвала
І кинула на землю, щоб зів'яв.

Така у нас статистика невтішна,
Чорнобильський синдром, як хрест, іде,
Кладуть в могилу праведних і грішних,
Згасає покоління молоде.

Ще пісню Саша нам не доспівала
Про велич і красу осінніх днів,
Її як хмари сиві заховали,
Згубилась десь у клині журавлів.

Не скаржилась і плакати не вміла,
Як юна Леся з болем прожила.
Вона життя і сонце так любила,
Бо до землі зернятком проросла.

Якби дано було їй вік прожити,
То б на Олімп з віршами піднялась.
За нею буде світ не раз тужити.
Звідкіль прийшла на дівчинку напасть?

Знов буде в полі жито колоситись,
Повернеться до нас в цвіту весна.
Ти в пам'яті назавжди будеш жити,
В дзвінкоголосих мріях та піснях.

Найкращих смерть, як завжди, вибирає,
Вони ідуть, не завершивши справ.
Хай над тобою солов'ї співають,
Граніт зігріють відблиски заграє.

Ти будеш жити, наче птах крилатий,
В твоїх книжках, що нам талант відкрив.
Не в тому справа, мало чи багато,
А в тому суть, як ти життя прожив.

Дівчатко миле, юна поетеса,
Рідня моєму серцю і перу.
Хоча змінила ти навік адресу,
Та пам'ять я про тебе не зітру.

І хай земне життя було недовгим,
Короткий спалах, мов яскрава мить.
Її дорога повела до Бога,
Десь в небі зірка Сашина горить!

І буде в полі жито колоситись,
Скорботні ночі зміняться знов днем.
І буде в небі зірочка світитись,
Яку ми Олександрою назовем!

Грудень 2014 р.

У тебе місія така

Прийшла ти в світ з вінком терновим,
Як камінь вирок вже тяжів.
Тебе, народжену з любові,
Господь на світі залишив.

Із дня у день в цей світ широкий
Вела Всевишнього рука,
О, моя юнко кароока,
У тебе місія така.

Ти справи всі земні зробила,
І Бог тоді сказав: – Іди!
Свій шлях навіки завершила,
Пішла поспішно, назавжди.

Таких у світі одиниці,
Ти Божий дар, а може гріх,
Ти у своєму юнім віці,
Талантом полонила всіх.

Візьмеш ту книжку й поринаєш
В ліси й замріяні гаї,
Враз Україну в них пізнаєш,
У співі наших солов'їв.

Дитинний світ, як сонце грає,
Немає злості там й брехні,
Листки вітрець-пустун гортає,
Як сумно й болісно мені.

2014 р.

З душею янгола дитина

Останній розчерк, крик пера,
Остання фраза на папері,
І наче хтось сказав пора:
Ти назавжди закрила двері.

Пішла без помаху руки,
В осінній віхолі згубилась,
Лежать ще теплі сторінки,
Що після тебе залишились.

Ти наче вийшла десь на мить,
Тут кожна річ тебе чекає,
Ніщо, на жаль, вже не змінить,
Тебе на світі цім немає.

Безгрішна, чиста, як роса,
З душею янгола дитина.
Блакитна стрічка у косах,
В твоїх очах вся Україна.

Жила, як в Біблії гласять,
Людей і Бога не гнівила,
Сприймала все за благодать
І світ безмежний цей любила.

Хоча захмареним бував,
Як важко з біллю завжди жити,
Тебе Господь сюди послав,
На землю місію звершити.

Вона зробила все сповна,
Писала, поки серце билось.
І лиш у тім її вина,
Чому невчасно зупинилось.

Вона пішла, а свій талант
Для нас живих тепер лишила.
Її книжки, мов діамант,
Ми не сльозою окропили.

Бо не любила співчуття,
Де мужність дівчинка ця брала?
Короткі спалахи життя,
А скільки книг нам написала.

І кожна з них неначе скарб,
Немов написана востаннє,
То дав Господь їй щедрий дар
За всі земні її страждання.

2015 р.

Ти первоцвітом зацвіла

Твої книжки, мов ластівки,
По всьому світу десь літають,
Їм не підвладні час, роки,
Вони кордонів й меж не знають.

Їх вже нікому не спинить,
У них живе магічна сила.
І кожна стрічечка тремтить,
Немов на палубі вітрила.

Це в нагороду Бог подав,
Не всім дано таке відчути,
Тебе в чоло поцілував,
Прирік поетом вічно бути.

І ти писала, як жила,
Слова твої, немов перлини.
Ти первоцвітом зацвіла
На творчій ниві України.

2015 р.

Світлій пам'яті Саші присвячую

Подружка люба по перу,
Про тебе пам'ять не зітру.
Я знов книжки твої гортаю,
Немов з тобою розмовляю.

Вони вже зрілі, недитячі,
Думки сміються там і плачуть,
І мудрість, наче нива, зріє,
Була ти гордість і надія,

Ти спадок щедрий нам лишила,
Вкраїнським словом всіх зріднила.
І як поет все помічала,
Бо щедрий дар від Бога мала.

Благословен час, що прислав,
Такий талант подарував.
Ввійдеш ти в пам'ять на віки.
Не раз згадають земляки.

Все з часом в світі цім минає.
В житті лиш пам'ять не згорає.
Вона живе у пісні, слові,
Неначе зорі світанкові.

2015 р.

Та на землі живуть її рядки

Ось знову осінь вересень веде,
Неначе першокласника до школи.
Сьогодні двір тут вуликом гуде,
А ти у клас не вернешся ніколи.

Лише тебе немає серед всіх,
Осінній вітер спомини листає.
Тут лине радість і веселий сміх,
А серце моє туга огортає.

Ти так поспішно в інший світ пішла,
Не доспівавши пісню солов'їну,
Так рано вишня юна відцвіла,
Та за яку, скажіть мені, провину?

Душа у неї янгольська була,
Сама природа їй подарувала.
Не плакала і долю не кляла,
За те, що у житті вона страждала.

Лікарні біль, який не втамувать,
Киснева маска, наче у пілота,
Не дай вам Боже лихо те пізнати,
Дітей втрачати – то на вік скорбота.

Та на землі живуть її рядки,
У когось в душах зерна проростають,
Я вірю в те, що наші земляки,
Тебе не раз ще, дівчинко, згадають.

Твої книжки, що людям ти дала,
Як пам'ять світлу, що повік не стерти.
Хай після смерті, слава все ж знайшла
І воздала тобі навек безсмертя.

2015 р.

Поети у безсмертя відлітають

Де ти, в яких світах, дитинко?
Віднині шлях у тебе неземний.
Можливо, пролітаєш, як сніжинка,
Чи сяєш, наче промінь золотий.

Можливо, ручайок співочий в лузі,
Чи біла хмарка десь у небесах.
А ти жива для рідних і для друзів,
Як на троянді вранішня роса,

Як твої вірші, міфи і сонети,
Їх не зітре буденність, ані час.
Вони, неначе сонячні кларнети,
Заграють в серці кожного із нас.

Сумують на полиці, як сирітки,
Твої книжки, мов пройдене життя,
Вони подій і дат твоїх відбитки,
Читають їх дорослі і дитя.

Тебе потомки ще не раз згадають,
І дань тобі за творчість віддадуть.
Поети у безсмертя відлітають,
Поети у віршах своїх живуть.

2016 р.

Не раз згадають земляки

Була б в житті найщасливіша,
Діагноз тільки той зітри.
В палаті знов гнітюча тиша,
Лиш чути кроки медсестри.

Перед очима наче тіні,
Болить нестерпно голова.
Де брались в німічному тілі
Ніким не сказані слова?

Штативи крапельниць щоденно,
Схилились, наче журавлі,
Якби не та хвороба генна,
Жила б ти довго на землі.

І стільки б ще в житті зробила,
Читав би світ твої книжки.
А все ж за те, що ти зробила,
На раз згадають земляки.

2016 р.

Мамині сні

Ти часто приходиш у мамині сні,
Тривожними стали віднині вони.
Безсонні і сірі для неї всі ночі,
В зажурі рідненькі матусині очі.

У снах ти весела і смутку немає,
Бабуся, що поруч тебе обіймає.
Вона ж тебе ніжно, мов мати, любила,
Їй жити без тебе було вже несила.

Без болі й печалі світ білий лишила,
Немов смолоскип на вітру, спломеніла.
Та зустріч для мами дарунком була.
В розлуці дитина її піросла.

– Яка ж ти доросла, голубонько, стала,
Недавно тобі колискову співала,
Сплітала косички твої в колосочок,
Щоранку за ручку вела в дитсадочок.

А нині у світі вже стала відома,
Ходімо, дитино, до рідного дому.
Без тебе святкуєм твої перемоги,
А ти десь у царстві небесному, в Бога.

Як жаль, що тебе поруч з нами немає.
Навіщо ти, доню, мене знов лишаєш?
– Не можу зостатись, на службі віднині,
Прийшла лиш вклонитись я любій родині.

Всевишній до ранку лише відпустив,
Мов власну дитину мене полюбив.
Тут сонячно, тепло і квіти буяють,
Тепер не хворію, лікарень не знаю.

Лиш тільки за вами сумую, рідненькі,
То ж будьте щасливі татусю і ненько.
Дідусю мій любий, найкращий у світі,
Немає кому тебе в світі зігріти.

І більше нічого вона не сказала,
Рукою, як завжди, услід помахала,
Неквапно пішла у далекі світи,
Щоб знову у сни ненадовго прийти.

2017 р.

Дитя України

Юна моя вінничанко,
Зіронька рання моя!
Встанеш бувало і зранку
Йдеш у безмежні поля.

Місця там всім вистачає,
Сонця не треба ділить.
Тільки тебе вже немає,
Зірка у небі горить.

Кожну травинку вітаєш,
Стільки даруєш їй слів,
Тут ти про все забуваєш,
Чуєш лиш спів солов'їв.

Злившись з живим воєдино,
Кличеш туди і мене,
Ти незвичайна дитина,
Щось у тобі неземне.

Гордість для нашого міста,
Для України дитя.
В серці чомусь стало тісно,
Рано пішла ти з життя.

Спомин мене не лишає,
Справжній поет у нас жив.
Люди лиш тих забувають,
Хто білий світ не любив.

2017 р.

Мій незабутній птах

Товариш мій і спільник по перу,
Про тебе пам'ять в серці не зітру.
Я знов твої книжки перегортаю,
Неначебто з тобою розмовляю.

Вони по віку зрілі, не дитячі,
Душа моя від болю часто плаче.
Ти б світу стільки їх подарувала
Та рано, тебе квіточко, не стало.

А все ж не мало ти для нас лишила,
Талантом всіх немов заворожила,
Твоє життя, як подвиг, я б сказала,
Боролась і завжди перемагала.

Та все ж одного разу не зуміла,
Як ластівка навіки склала крила.
Закінчився тепер земний політ,
Назавжди залишила білий світ.

Та ти живеш у прозі і піснях,
Мій незабутній гордий синій птах.

2017 р.

Споріднені душі

Це не я, а то вітер складає
В твою пам'ять пісенний сонет.
І хоча тебе з нами немає,
Не вмирає духовно поет.

Це не я підбираю рядочки,
Мов якась мене сила веде,
Де осінні засохлі листочки,
Ще не можуть забути тебе.

Це не я, за вікном дощик плаче.
Під його ритм складаю вірші.
Осінь, наче красуня незряча,
Кине листя, як мідні гроші.

Ти майнула у бронзову зливу,
Бо хвороба скрутила, як спрут.
Молода, наче туя, красива.
Та душа і понині ще тут.

Ми з тобою споріднені душі,
Шлях життєвий у нас не простий.
Я ще світ цей топтати мушу,
Ти за це мене, друже, прости.

2018 р.

Михайло Стрельбицький

м. Вінниця

письменник, поет, член НСПУ

(Із книги «Українська весна. Атлантидно»)

Вінниці являлась Олександра

1. Квіти не зривані

*«Розтуляються довгасті пелюстки,
Де сонечко весни на самім денці,
Довіжливо торкається руки.
Вас не зірву. Цвітять в моєму серці».*
Олександра Бурбело «Підсніжник»

Не зірвані, цвітуть у рвйнім серці
Квітки, надії, вимрійки, чуття,
Великі і малі передчуття –
У серці там,
Де сонечко на денці.

Із тих цвітінь, морозами не вбитих,
З тих зав'язей, вцілілих попри все,
І пізній досвід,
Лавром перевитий,
І з досвіду того добутий сенс...

Якщо, звичайно, витримає серце,
Не розірветься рвйне серденя,
Не заволає –
«Як це? чом це? де це?» –
Між зірваних світів одного дня.

2. У Добринки добра звичка

*«По калиновім місточку
Йде Добринка у віночку...»
Олександра Бурбело «Добринка»*

У Добринки добра звичка,
добрий норов, красне личко,
лихом не обізлені думки.
Та чигають людодіди,
дармоїди і сусіди
на її, мовляв, хосен легкий.

А хосен легкий не дуже...
Отже, не шуми ти, луже:
кроки зайшлих смердів не скрадай.
А ти, мосте калиновий,
іздіймайся понад рови,
понад вирви і терновий рай.

Калиновий міст – мостивий,
послухняний, послужливий,
ввись подався, пнеться в далечінь...
І вже певних людодідів,
людодїства усевідів,
в прах повергла диво-мосту тінь.

3. Мрій весняних сила українна

*«Я у себе вдома, в Україні,
Навесні ось мріями цвіту».*
Олександра Бурбело «Вдома, в Україні»

Мріями цвісти – дівоча втіха,
дівчинячий вилад і хосен;
мрійноцвіття шлях – до віхи віха –
інша закладе в спадковий ген.

Мрій весняних сила українна
обдарує вродою цвітінь,
і на всіх мрійливиць стачить віна,
всіх зігріє рідна просторінь.

Мрійниці з найменшеньких найбільшій
ближній сад і дальній оковид
надарують пелюсткатих віршів
і видіннів про каріатид.

4. Космічне всіхнє гостювання

«Весною глід і дички в світлій брості,
Вечірнє небо в розчерках комет...»
Олександра Бурбело «Космічний гість»

Весною глід і дички колять небо
невидимо й ніжніше: бо весна,
бо є голготських споминів потреба,
іконостасно чиста і ясна.

Вечірнє небо якнайбільш діткливе,
його скородять розчерки комет,
і тепловійне марево тремтливе
приманює, вповільнює їх лет.

Банальні рими носяться, як бджоли,
над бростями розцвітаних думок,
хто ж багатіє думкою й відколи,
про те, банальних рим ловче, – мовчок!

Весною глід і дички в світлій брості,
весною не зимові в нас жалі,
весною всі ми тут – космічні гості,
підмоги виглядаєм з високості,
поезії й відваги муралі.

5. Веселчина обраниця

*«...Тож до веселки помандруймо, друзі,
Що в різнотрав'я хилиться у лузі».*
Олександра Бурбело «Про решту барв»
(З циклу «Кольорова казка»)

Відкрилася веселки таємниця,
і друзям комент подає дівча;
«Веселці сили додає водиця,
а барв їй різнотрав'я позича,
То ж – до веселки! Наше різнобарв'я
долучимо до різнотрав'я барв!...»
«Але, дитино! Діти! Справа марна –
веселці догодити...»
«Та хіба?!...»
«Веселка-бо – веселощі для ока,
святкова зваба збуджених сердець –
віддавна є холодна і жорстока:
кого вподоба – в небо навпростець!
Жадає юних, чистих барвна гостя,
їх відбирає в матері-землі,
возносить і ховає в високостях –
хоч би були вони геть-геть малі!...»
... О діти, дітки, ви ж цьому і свідки:
без подружки вертаєтесь домів,
без вірної, припишклі, як сирітки.
Без заводійки вам і світ змалів.

6. Дівчинка у платті паперовім

*«І дівчинка у платті паперовім
Шукає первоцвіт поміж сніжин»*
Олександра Бурбело «Щасливе місто»

Дівчинка у платті паперовім
між сніжин спустилася з небес,
не пашить, худесенька, здоров'ям
дівчинка із сонми поетес.

А сніжини ліпляться в замети,
а машини в'язнуть у снігах.
По домах сидять старі поети,
на тополлю всівся ворон-птах.

Ніжнорука – майже легкокрила,
між сніжин, заметів і снігів
десь бере невідомі сили
дівчинка на грані двох світів.

Розгрібає, хоче первоцвіту
першого – для других – віднайти.
А воно ж зима іще по світу
топчеться – ні сонця, ні сльоти.

Мерзнуть, відмерзають рученята,
ворон-птах дивується, пасе:
чом, для чого аж така завзята?
Що їй день грядущий принесе?

А – приніс би! З Греції чи з Трої:
китичку, загорнуту у міт...
Є ж як є: на платті паперовім
проступає віршик-первоцвіт.

Михайло Попович

м. Вінниця

Олександрі Бурбело, юній вінницькій поетесі,
автору збірки "Я лиш струна на арфі України",
удостоєній честі стати наймолодшим членом
Національної спілки письменників України
(на превеликий жаль, посмертно), присвячую:

Струна на арфі України

Похнюпились каштани, й берізки у жалю
Схилили віти долу, бо ж нині йде війна!
За долю України я Господа молю
Молитвою, що в віршах ділилася вона.
Ця юна поетеса, тендітна, мов лоза,
Свічею пломеніє, слова на вістрі бритви
(Зрадливо чоловіча знов котиться сльоза;
Отак читати звично хіба що лиш молитви).
Біль протина щораз, коли в руці ця збірка, –
Посмертне видання – на злеті згасла зірка,
Талант по благодаті, за волею Творця ...
Згадаймо в молитвах своїх її щоднини:
Нехай струна бринить на арфі України
І неповторний звук відлунює в серцях!

1 січня 2015 р.

Володимир Гальчак

сміт Літин

До вшанування творчості талановитої особистості Бурбело Олександри Сергіївни

– Скажи! – ви можете спитати.

– От що тебе сюди привело?

Я вам буду відповідати:

Звичайне прізвище – Бурбело!

А ще я можу тут додати,
Що заблукав в широти ваші,
Щоби талант пошанувати,
Який струмив з Бурбело Саші.

Вона струною називала
Себе на арфі України
І гуртуватись закликала
Для боротьби за переміни,

За возвеличення держави,
Політ на сильному крилі,
Не осоромить честі й слави
Своєї рідної землі.

Своїм зірким юнацьким оком,
Далекоглядною душею
Широко бачила й глибоко –
Життям ішла по Прометею.

Смаки вона пізнала гірчі,
Душа і серденько боліло,
На світі їй би жити двічі,
Але не витримало тіло...

Вона до сонця тепер ближче,
Висоти неба підкорила...
А може планки ці найвищі
У Бога Саша заслужила?

У піднебессі там мандрує
Чумацьким Шляхом між зірками,
І зараз нас, напевно, чує,
І бачиться, можливо, з нами.

Якби була Сашунька з нами –
Було б усім нам веселіше,
Для тата радість і для мами...
А, може, Богові видніше?

Можливо й так! Але для чого
У рань таку її забрати?
Дай же для тіла молодого
Життя красу земну пізнати!

Не все, напевно, розумію,
Моє негоже трактування,
Питань крутих давать не смію...
А все ж, для чого сплячка рання?

Я рік і день той прославляю,
Як Олександра народилась,
І перед вами заявляю –
Про неї пам'ять не ступилась.

Її вірші звучать піснями,
У нас живуть її словечка,
Із нею ми – Сашунька з нами,
Як пташенятка у гніздечку.

Могилка хай її квітує,
Стежинка щоб не заростала,
Хай вся округа її чує,
Щоб вся її округа знала.

Могилку щоб ніколи взимку
Ні разу снігом не замело,
Хто поруч йде – зробіть зупинку:
Тут похоронена Бурбело.

Не вийшло нам з тобою знатись.
І не стрічались ми з тобою.
У віршотворенні змагатись
Я б не наваживсь для двобою.

Бо ти як справжня майстриня,
Ти справжній ас, ловчиня слова,
Свої вірші зову я тринням,
Мої вірші – жнивна полева.

Ти край свій рідний прославляла,
Молилася за Україну,
Слова молитви добирала
Найсокровенніші, єдині.

Слова, тобі лише відомі,
Ти самотужки їх творила,
Вони по значенню вагомі,
Польотні – наче птах на крилах.

Ти теж польотная людина,
Бо про галактику писала,
Про Закарпаття, Верховину,
Чумацьким Шляхом мандрувала.

Душа у тебе романтична,
Дівочою красою гарна,
Своєю постаттю велична,
Моя ти зіронька Полярна.

Я дідусем тобі доводжусь,
А, значить, ти моє внучатко,
І тут сьогодні я знаходжусь,
Щоб в тебе все було в порядку,

Щоб ти була постійно з Богом,
Твої щоб були сильні крила,
За звичним нам земним порогом
Нові галактики відкрила!

Мої тобі пошанування,
Талантище я твій ціную,
За це чудове спілкування
Тебе вважаю за святу!

9 вересня 2016 р.

Присвячую юному даруванню – Олександрі Бурбело

Іду я повз школу міську двадцять шосту
І чую там гамір дитячий веселий,
На пам'ятній дошці написано просто –
«В цій школі навчалася Саша Бурбело».

Цю дівчину здібну вся Вінниця знала,
Відома вона у навколишніх селах,
В змаганнях у конкурсних першість займала –
Така вона дівчинка Саша Бурбело.

Майстерно завжди так слівця добирала
В своїх оповідках, віршах і новелах,
Що зрілістю творів дорослих вражала –
Така вона нашенська Саша Бурбело.

Із крапель фонтану для Вінниці-міста
Чудовий віночок пісенності сплела,
Як витвір смачний з коровайного тіста –
І знову відзначилась Саша Бурбело.

Дорослою Саші ніколи не стати,
Не звідати свого родинного дому.
Ми всі її постать будем пам'ятати
Допоки живемо в цім світі складному.

9 вересня 2016 р.

Бурбело Олександрі

*(Присвята до дня (24.01.2018) пошанування
у Літинській бібліотеці для дорослих)*

Земля на квіточку збідніла,
На зірку небо збагатилось.
Троянда в ранню-рань відцвіла,
Душа зорею засвітилась.

Краса троянди, ніби з казки,
Людське вражала дивом око,
Душа, що пнулася до ласки,
В небесну даль знялась високо.

Встелили землю пелюсточки,
Їх біля корчика багато,
Вони невидимим струмочком
Навкруг ділились ароматом.

Їх вік був надто швидкоплинним,
Людині квітка відслужила.
А шлях змістовним був, глибинним,
Хоча вона не довго жила.

Душа ж людини віковічна,
Її нікому не здолати,
Навіть і техніка космічна
Не в змозі душу наздогнати.

Душа все відає і знає,
Складні у неї в небі мандри.
Над нами в мить оцю літає
Душа Бурбело Олександрі.

Для нас вона є невидимка,
Але вона там є, літає,
Ця надто юная дівчинка
Душевністю всіх нас вражає.

Вона розумниця-людина,
Вона землячка наша вчена,
Вона в галактиці єдина,
Вона Ісуса наречена.

Зробіть у зоряную нічку
З порога крок, де хата ваша,
Знайдіть на небі зірку-свічку –
Ото і є Бурбело Саша.

Для нас ця дівчина безсмертна,
Належну шану їй віддаймо,
Хоч знаєм Сашу лиш з портрета,
Її шануймо й пам'ятаймо!

24 січня 2018 р.

Марія Красноштан

с.м.т. Літин

Пам'яті Олександри Бурбело:

Вічно п'ятнадцятилітній

Диву даюся: як ти змогла?
Зіткана з болю доля твоя.

Очі у смутку гіркої сльози:
Ти ж відчувала колір краси.

Твердо трималась щораз на межі,
Та розквітала словом душі.

Скільки думок у твоїй голові!
Все ж проспівала вірші свої.

Щемно бриніла у серці струна,
Дзвінкоголосо грала вона.

Сонце всміхалось промінням ясным,
Ти милувалася щастям земним.

Ніжно плекала свої почуття,
І не згасала іскра життя.

Скарб в твоїм серці – то світ доброти,
Стежку життя зуміла знайти.

Ластівка з неба махнула крилом,
Землю обняла співом-пером.

Мало прожила – багато змогла.
Магія слова вічно жива!

На покоління, допоки є світ,
Благословенним буде твій слід.

Сашуні Бурбело

Я зустріла тебе у піснях,
Що так щиро і легко співала.
Та мелодія слова в віршах
У душі моїй щемом стояла.

Ти є чисте, святе джерело,
Що рясніє любов'ю із раю,
І у серці весніє тепло:
Ти оаза Подільського краю.

Спраглий зможе напиться тут
Сили Духу в правдивому слові,
Ти міцний і великий батут,
Де злетить хтось на крилах любові.

24 січня 2018 р.

Катерина Палій

сміт Літин

Пам'яті Олександри Бурбело

Диво матусине – мрія.
Донечка світла, ясна.
Мамина радість, надія!
Рідненьке мале янголя.

Приніс у колисці лелека,
Дух Божий дитя освятив.
Зірочку з неба, здалеку.
Це диво маленьке із див.

Матінка ночей не спала,
Колихала маленьке дитя.
А в п'ятнадцять Саші не стало,
Відгоріла, пішла із життя.

Залишила цвіт на калині...
І писала чудові вірші.
Янголи взяли дитину.
Сум в материнській душі.

Плакали мама і тато.
Тужила за нею сім'я.
Горе і біль від втрати,
Але Саша у віршах жива.

24 січня 2018 р.

Сергій Браїлян

сmt Піщанка

Пам'яті Олександри Бурбело

Ти рідний край любила до безтями.
Чому любила?.. Любиш ти його...
Ти завжди є. Ти завжди будеш з нами,
Бо в нас – продовження життя твого.

Весна прийшла, і діти нею раді
(Хоч тепла, але довга, затяжна)...
Над містом – ніч... І спить тихенько Баді.
Над Бугом – зорі... А в душі – весна.

Твої вірші піснями стали в мені,
Бо пишеш ти відверто, для душі.
Та довелось віддати Мельпомені
І прозу, і поезію – вірші...

Берізонька... Про неї ти писала –
Її любили діти у дворі...
Але її порізали, спіяляли;
Життя їй обірвали на зорі...

Сліпий абсурд... Та жити й далі треба,
А зіроньки так сяють уночі...
Я знаю, це ти дивишся із неба,
Не треба слів, так, просто помовчім...

Посадимо берізоньку ми іншу,
Біля балкону буде холодок...
І виросте вона ще вища..., більша,
Щоб пораділа з неба ти чуток...

Ти стала поетесою насправді –
І пишеш те, що у душі болить –
Були батьки за тебе дуже раді,
Якби життя не обірвалось вмиль.

Обірвана струна... Година пізня...
Не дозвучав мажорний септакорд,
Не доспівалась – обірвалась пісня;
Були останні ноти в «фа мінор»...

Помовчимо про те, що є сказати,
Хоч рана в серці ниє і болить...
Та нам ще треба пісню доспівати,
Наше життя – одна-єдина мить.

11 березня 2016 р.

Жанна Дмитренко

м. Вінниця

Олександрі Бурбело в день відкриття меморіальної дошки

Тонка струна на арфі України...
Тонесенька порвалася струна...
Прийшла до тебе... Чуєш нас, дитино?
Олесю наша, зірка осяйна!

Ти сяєш всім в травневім піднебессі,
Ти розсіваєш ніжності слова,
Стражденна, незабутня наша Лесю,
Ти в Вінниці, в людських серцях жива.

Ти так спішила жити і писати,
Відведено тобі шістнадцять літ,
Твої рядки в суцвітті слів крилатих
Немов щодня збираються в політ.

Летять понад землею, наче птиці,
Стривожені, вразливі і сумні,
Й комусь від них в весняну ніч не спиться,
Без тебе тоскно в рідній стороні,

Де залишились рідні – мама й тато,
Улюблений дідусь... і хто там ще?
Що буде книжечки твої листати,
Відчувши біль, любов і тихий щем.

Бо вже немає Сашеньки Бурбело...
Аж ні, ти є – портретом на стіні,
Пливуть твої думки, як каравели,
По Вишеньці у далі весняні,

Де ти всміхалась, мріяла, любила,
Де первоцвітом твій розцвів талант.
Прости нам всім, дитино наша мила,
Наш вінницький коштовний діамант.

Хтось спиниться, подивиться, впізнає...
Живи у віршах, в пісні, в ріднім краї.

Травень 2016 р.

Світлана Травнева

поетеса, член спілки журналістів України
м. Вінниця

Пам'яті Олександри Бурбело

На світлу пам'ять залишаючи слова...

... Але, вишне, як же ми без тебе?

Залишайся, люба, на землі!

Олександра Бурбело «Зимова вишня»

Життя з неписаним-торованим законом – драма...

Душа її, зворушена, мандрує небесами.

Анатолій Хомчук

В цей чебрецевий світ прийшла радіти сонцю,

Щоби життям все повнилось по самі донця...

Де у шипшиновій навік спочила тиші нині.

Їй вже безсмертя часу лік в новій веде хатині...

А нам залишилися її слова – думки і мрії, –

Живе душа в них, квітнуть небеса, зорять надії.

Слова добірні ті, дзвінкі, немов зерно пшениці, –

Несуть у часопростір їх стокрило віщі птиці.

Немов джерела з-під землі, немовби в кузні криця,

Те слово між людей бентежно вогником іскриться;

І море в них хвилюється, й дзвенять пташок хори,

Шумлять у високостя величаво явори;

І оживають в них дива незмірно-загадкові

У ніч Христового Різдва незбагнено-казкову...

А від очей холодних біло-сині заметілі

Таємно заховали поцілунки недоспілі.

В її словах – весняний шал, і чари первоцвіту,
І жайвір в піднебессі музику малює літу,
Й вечірні зорі над шовковим шепотом беріз,
І купаний річками великодній верболіз.

Її слова – немов кришталь, немов дозріла вишня,
Що в надсвітання тихе мовби наречена вийшла,
Де гомін сонячний звучить ув арфах золотих...
В далеких безгоміннях подих слова не затих.

... А Берліоза реквієм крізь тишу долинає,
– Чому? Чому? Чому? – крізь біль безмовно він питає...
А Божий ангел урочисті оди їй читає,
На світлу пам'ять залишаючи святі слова
Усім, хто з нею був і з ким душа її – жива...

2014-2017 р.р.

Микола Колеснік
с. Якушинці, Вінницький район

Пам'яті Олександри Бурбело
Зірка

У чистім небі загорілась зірка –
І набирала силу, як весна.
Сьогодні лише думати нам гірко,
Що небо є, а зіроньки – нема.

Та зірки блиск не згасне вже ніколи,
Її душевні струни і сама
Спішила б так, як всі, вона до школи,
Усе залишилося, а її нема.

Зробити встигла все-таки не мало,
Майбутнім поколінням залишила
І прозу ту, яку вона писала,
В віршах незламний дух її і сила.

Хочу сьогодні просто нагадати,
Як ти зуміла, доню, назавжди
Людей своїм талантом дивувати,
Бути для них ковтком джерельної води.

Душею ти була така багата.
І книжка залишилась не одна.
Вологі очі в мамі і у тата,
І в дідуся на скронях сивина.

Твій голос, Саша, над землею лине,
Щоби почули в місті і в селі.
Ти лиш струна на арфі України,
Маленька донечка великої землі.

9 вересня 2016 р.

Тетяна Нечипоренко

с. Бохоники, Вінницький район

Я не бачу причини не бути

Я не бачу причини не бути...
В Твоїм обличчі торжество буття!
Але поміж ромашок, маків, рути
Пішла собі і все... Без вороття...

А Ти ще ж мала, граючись, відкрити
В Тобі одній приховані світи.
Такій ще юній треба жити й жити,
В майбутнє вибудовувать мости.

Не відболіла невинувата втрата,
Чому зненацька Твій осипавсь цвіт,
Ти мала так багато ще сказати...
Змілів без Тебе цей прекрасний світ.

Ти крила розправляла для польоту,
Ти вчилась слово пробувать на смак.
Ми втратили такого патріота!
За віщо, Боже, ну навіщо ж так...

Ти так багато в серці мала світла
Й бажання ним ділитися з людьми.
Ти сонечка промінчик серед літа,
Ти райдуга ясна серед зими...

Є вищий сенс у цім невідворотній,
Бо як інакше все це зрозуміть:
Комусь років відведено під сотню,
А іншому лише коротка мить...

... А Ти несла в своїх долонях світло,
Любов'ю проросла в серцях людей.
Ми пам'ятаємо Тебе, подільська наша квітко,
І пам'ять ми цю вдячно збережемо!

Травень 2017 р.

Наталія Запорожець (Ярмійчук)

с. Дяківка, Бершадський район

Присвячено Олександрі Бурбело

Не плач, моя мамо, я янголом стала,
Вже з неба дивлюся на Вас.
Учора ще вранці до Бога літала
І щиро молилась за Вас.

Просила терпіння я Вам, моїй мамі,
Й натхнення, щоб все Ви змогли.
Аби наш Господь Вам послав стільки сили,
Щоб Ви все здолали й пройшли.

Я знаю: Ви сильні і дуже терплячі –
Змогли стільки всього стерпіть.
Серця Ваші щирі, великі, гарячі,
Дай, Боже, Вам сто літ прожить.

Про тебе, матусю, я згадую часто,
А батька торкаюсь крилом.
Часом уночі я з'являюсь тихенько
Й схиляюсь над вашим чолом.

Пробачте, рідненькі, що Вас залишила,
Що рано на небо пішла.
Я ніжно та щиро, батьки, Вас любила,
Хоч, може, й різкою була...

Бувайте! Лечу на свою я хмаринку
І звідти дивитись буду.
Бо час повертатись у «рідну хатинку»,
Як вийде – я знов прилечу.

16 травня 2017 р.

Наталя Андріяш

м. Новоукраїнка

Пам'яті Олександри Бурбело, дівчинки-поетеси

Зовсім юна усміхнена дівчинка,
Та з віршами завчасно дорослими –
Це вона із захмарної вічності
Була янголом світлим ниспослана.

Вона римами снила і мріяла,
Бо дитям ще цілована музами.
Та казок їй замало відміряно,
Поспішала: домріяти мусила.

Людям все віддала, до останнього –
Світлий янгол, усміхнена дівчинка,
Та й зоріє нам з обрію дальнього,
Світить всім із захмарної вічності.

Грудень 2017 р.

Галина Рибачук-Прач

м. Вінниця

Олександрі Бурбело присвячую

Летить, летить, мов оберіг,
Лапатий сніг до моїх ніг.
В цю мить немов прозріла я...
Це ж з нами поруч Ти була!
Строга, весела та сумна
У квіточковому вбранні
Слухала вірші і пісні,
Вдихала в душу теплоту,
Якусь магічну, неземну...
Вдивлялась в очі слухачів,
Як в віддзеркалля своїх днів...
Пестила свічку на столі,
Яка грайливо так горіла,
Ніби сказати всім хотіла,
Що в залі цім присутня Ти...
Лагідна, світла, чарівна,
Небесна дівчинка
Й письменниця земна.

26 жовтня 2016 р.

Лілія Горлей
сmt Сутиски, Тиврівський район

Пам'яті Олександри Бурбело

Розкрилля лебідки

На голубому аркуші небес
Твоїх тепер віршів цвітуть лілеї.
Вплітає осінь спогади гіркі
Стрічками смутку в золоті алеї.

Хоч доля поскупилась на роки,
Відмірявши тобі їх дуже мало,
Та борючись з хворобою щодня,
Ти крил своїх від відчаю не склала.

А скільки в тілі юному жаги,
Як велетенська в нім душа вписалась?
Ти океаном щирості й добра
Цим світом, що любила, так розлилась.

Історію нестимуть крізь роки
Про янгола, що жив серед людей,
Про юну, геніальну поетесу.
Й на жаль, такий трагічний апогей.

Торкатимуться лагідно сердець
Рядки безсмертні всіх твоїх творинь,
Бо ти, як приклад мужності для нас
І для усіх прийдешніх поколінь.

Великим надбанням і скарбом є
Усе, що вийшло легко з-під пера.
От тільки невимовно так болить,
Що юності обсипалась пора.

Ти в небозводі сяєш вже тепер,
Найяскравіша серед всіх зірок.
Лиш тільки осінь спогадом гірким
Торкається щоразу до думок.

Літай собі лебідкою, літай,
Твоя свіча погасла на землі.
Неси красу у вічність і любов
На срібному натхненному крилі.

Георгій Герасименко

м. Нікополь

Осінні журавлі

Олександрі Бурбело

Осінній клин —
Одвічний смуток неба...
Через холодний,
Синьосяжний світ
Молюсь за нього,
Як молюсь за тебе,
Вже тисячу
Моїх печальних літ.
Але ж душа
Бідою не розтрачена,
І степ летить у вирій
Від землі,
Мене почуйте,
Журочки, журавчики,
Журливі та мовчазні
Журавлі...
У долі — мачухи
Не випросиш прощення
За всі гріхи
Великі чи малі...
Навчіть літати,
Журочки, журавчики,
Ой, сиві і красиві
Журавлі!..

Знов осінь проводить
У дорогу,
Дощі шерхочуть
Про свої жалі.
Дай Бог,
Щоб долетіли
Ви до Бога,
Мої, навік осінні,
Журавлі...
Останній клин
Над скіфським
Диким степом
Загубиться
У зоряній імлі.
Молюсь за нього,
Як молюсь за тебе,
Щоб знову повернулись
Журавлі.

21 лютого 2018 р.

Знов помирає Бог...

Пам'яті Олександри Бурбело

Знов помирає Бог,
Як ці осінні квіти, —
Останні діти
Неба і землі...
І плакав Він,
Як плачуть журавлі,
Коли летять
З вечора до світання
Від квітів,
Що цвіли
Його коханням,
Як гірко
Плакали вони!..
До зір,
До повної луни
Котились сльози
Божого жалю
Правічним:
“Я тебе люблю!..
І падав дощ —
Рясний і журавлиний —
Небесним зойком:
“Я тебе не кину!..
А квіти...
Айстри —
Жовті та червоні,
Біліші снігу білого
На скронях,
Намолені вітрами
Звідусіль.

Ти не вмирай,
Іще життя
Засій!..
Нехай колись
У вранішнім саду
Під зорепадом
Айстри зацвітуть...

Олена Пенькова

м. Нікополь

Небесна зіронька

*Присвячується
Олександрі Бурбело*

На небі засяяла зірка
Яскрава, блискуча вона.
То дівчина ОЛЕКСАНДРА
З Подільського краю вона.

Вона прославля Україну
І любий козацький наш край,
Івана Сірка, золоту пектораль.

Душа її чиста, прозора
Попала в небесний рай.

Ми будем її пам'ятати,
Читати вірші й співати пісні.
І в наших серцях лишаться вони
На довгі і довгі роки.

21 лютого 2018 р.

Присвячується талановитій вінничанці Олександрі

О – обдарована
Л – лагідна
Е – енергійна
К – кмітлива
С – сучасна, самовіддана
А – активна
Н – неповторна
Д – доброзичлива
Р – ретельна
А – авторитетна

Ось гарна Олександра
В українському вбранні
Читає перед нами
Про рідний край вірші.

А сльози невпинно
Текли і текли...

Таке коротке і яскраве життя
Струна на арфі України
Ніколи не вмира!

Ти друга Леся Українка,
З Поділля теж, як і вона,
Талановита і яскрава,
Цвіла так ясно, не зів'яла,
І в нашім серці ти жива.

Тамара Корсунська
м. Вінниця

Епітафія

Твоя ДУША – як сонце ясне,
Як чистий плин ріки в лугах!
На небесах вона незгасно
Зорить і сяє у віках!

Вона в твоїх книжках іскриться,
Де ніжний цвіт і небеса!
ДУША крилата, наче птиця,
І в ній – уся земна краса!

Зміст

Біографія Олександри Бурбело.....	3
Іван Драч – Вірші Сашуні	21
Тамара Артем'єва – Українська Лада.....	22
– Слово поетеси	24
– У тебе місія така	27
– З душею янгола дитина.....	28
– Ти первоцвітом зацвіла.....	30
– Світлій пам'яті Саші присвячую.....	31
– Та на землі живуть її рядки.....	32
– Поети у безсмертя відлітають.....	34
– Не раз згадають земляки.....	35
– Мамині сни	36
– Дитя України	38
– Мій незабутній птах.....	39
– Споріднені душі	40
Михайло Стрельбицький – Вінниці являлась Олександра:	
1. Квіти не зривані	41
2. У Добринки добра звичка.....	42
3. Мрій весняних сила українна.....	43
4. Космічне всіхне гостювання	44
5. Веселчина обраниця	45
6. Дівчинка у платті паперовім	46
Михайло Попович – Струна на арфі України.....	47
Володимир Гальчак – До вшанування творчості талановитої особистості Бурбело Олександри Сергіївни	48
– Присвячую юному даруванню – Олександрі Бурбело	52
– Бурбело Олександрі (<i>Присвята до дня (24.01.2018) пошанування у Літинській бібліотеці для дорослих</i>).....	53

Марія Красноштан – Пам’яті Олександри Бурбело:	
Вічно п’ятнадцятилітній	55
Сашуні Бурбело	57
Катерина Палій – Пам’яті Олександри Бурбело	58
Сергій Браїлян – Пам’яті Олександри Бурбело	59
Жанна Дмитренко – Олександрі Бурбело в день	
відкриття меморіальної дошки	61
Світлана Травнева – На світлу пам’ять	
залишаючи слова... ..	63
Микола Колеснік – Зірка	65
Тетяна Нечипоренко – Я не бачу причини не бути ...	67
Наталія Запорожець (Ярмійчук) – Присвячено	
Олександрі Бурбело	69
Наталя Андріяш – Пам’яті Олександри Бурбело,	
дівчинки-поетеси	70
Галина Рибачук-Прач – Олександрі Бурбело	
присвячую	71
Лілія Горлей – Розкрилля лебідки	72
Георгій Герасименко – Осінні журавлі	74
– Знов помирає Бог.....	76
Олена Пенькова – Небесна зіронька	78
Присвячується талановитій вінничанці	
Олександрі	79
Тамара Корсунська – Епітафія	80

**Книги вінницької письменниці, поетеси
Олександри Бурбело:**

1. **«Первоцвіт»** (Вінниця, 2011)
2. **«Белые паруса»** (Новоросійськ, 2012)
3. **«Первоцвіт»**, видання друге, змінене і доповнене (Вінниця, 2012)
4. **«Зимова Україна»** (Вінниця, 2013)
5. **«Я лиш струна на арфі України»** (Київ, 2013)
6. **«Золота росинка»** (Вінниця, 2014)
7. **«Перемога під Синіми Водами»** (Вінниця, 2015)
8. **«Гармония»** (Вінниця, 2016)
9. **«Рідній Україні»** (Вибране. Поезія) (Вінниця, 2016)
10. **«Свої пісні дарую всім на радість...»** (Вінниця, 2017)

Якщо зробити пошук в Інтернеті «Книги Олександри Бурбело», то на сайті Олександри Бурбело за адресою <http://pwr.inf.ua/boss/> у розділі «Фотокниги» можна ознайомитися з усіма 10-ма книгами письменниці, за необхідності – роздрукувати.

У кінці 2016 року в Інтернеті, на *YouTube* був створений «Канал Олександри Бурбело», який має шість розділів:

- 1 – телесюжети про Олександрю Бурбело;
- 2 – вірші Олександри Бурбело;
- 3 – пісні на слова Олександри Бурбело;
- 4 – спогади про Олександрю Бурбело;
- 5 – радіопрограми;
- 6 – вечори пам'яті та презентації творчості.

Зараз на каналі за адресою <https://www.youtube.com/channel/UCwAIUQcEt1LI7OINzh7BIqw> виставлено більше чотирьохсот тридцяти відеороликів, список яких постійно розширюється.

Літературно-художнє видання

Друзі по перу – Олександрі Бурбело

Біографія Олександри Бурбело
та вірші, присвячені її творчості

Збережено особливості мовного стилю та орфографії авторів

Технічний редактор: І.В.Данилюк
Дизайн: Бартко О.В.

*Здано до складання 20.07.18 р.
Підписано до друку 30.07.18 р.
Формат 60х84/16. Папір офсетний.
Гарнітура Calibri . Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 4,9
Замовлення №162
Наклад 500*

*Видавець ФОП Рогальська І.О.
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 145
тел.: (0432) 43-51-39, 65-80-80
E-mail: dilo_vd@ukr.net
Свідоцтво ДК № 3909 від 02.11.2010 р.*

*Виготовлювач ФОП Рогальська І.О.
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 145
тел.: (0432) 43-51-39, 65-80-80
E-mail: dilo_vd@ukr.net
Свідоцтво В03 № 635744 від 01.03.2010 р.*

Бурбело Олександра Сергіївна (01.01.1998, м. Вінниця) – поетеса, прозаїк. Член НСПУ (2015). Лауреат численних Всеукраїнських та Міжнародних конкурсів – Національного конкурсу «Я козацького роду» (Київ, 2011), Всеросійських поетичних Інтернет-Конкурсів «Волшебное пёрышко» (Єкатеринбург, 2011, 2012), ім. М. С. Гумілова (Санкт-Петербург, 2012), Всеукраїнського конкурсу «Податки очима дітей» (Київ, 2012), Спеціальна відзнака «Козацька балачка рекомендує» (Київ, 2013) та ін. За майстерне втілення шевченківського духу у власній творчості і пропагування ідей Великого Кобзаря Олександр нагороджено Гран-Прі Міжнародного проект-конкурсу «Тарас Шевченко єднає народи» та відповідною медаллю (Київ, 2018). Автор книг: «Первоцвіт» (Вінниця, 2011), «Белые паруса» (Новоросійськ, 2012), «Первоцвіт» (видання друге, змінене і доповнене; Вінниця, 2012), «Зимова Україна» (Вінниця, 2013), «Я лиш струна на арфі України» (Київ, 2013), «Золота росинка» (Вінниця, 2014), «Перемога під Синіми Водами» (Вінниця, 2015), «Гармонія» (Вінниця, 2016), «Рідній Україні» Вибране. Проза. (Вінниця, 2017), збірник пісень «Свої пісні дарую всім на радість» (Вінниця, 2017). Її творчість пронизана патріотичними почуттями, радістю, любов'ю до рідної землі.

В грудні 2016 року оголошено про заснування щорічної літературно-мистецької премії журналу «Вінницький край» імені Олександри Бурбело – «Струна на арфі України» і щорічного конкурсу на кращу поетичну і прозову публікацію для творчої молоді шкіль Вініниччини віком до 16 років.

Програмою української літератури 5-9 класів з 01.09.2017 року передбачено твори Олександри Бурбело вивчати на уроках української літератури в навчальних закладах України.

05.09.2013 року юна письменниця відійшла у вічність внаслідок тяжкої хвороби. 02.07.2015 року Олександр Бурбело помертотно прийняли в члени Національної спілки письменників України.